

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobce **CAFRO PLUS spol. s r. o.**, se sídlem v Poličné č. p. 455, zastoupeného JUDr. Janou Holubcovou, advokátkou se sídlem v Dolní Bečvě č. p. 494, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem ve Zlíně, tř. Tomáše Bati 21, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7.5.2015 č.j. KUSP 17344/2015-Mor, ve věci změny v užívání stavby,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 7.5.2015 č.j. KUSP 17344/2015-Mor se **z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9.800,- Kč, a to ve lhůtě 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jany Holubcové, advokátky se sídlem v Dolní Bečvě č. p. 494.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze 7.5.2015 č.j. KUSP 17344/2015-Mor, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Valašské Meziříčí ze dne 30.1.2015 č.j. MěÚVM 05710/2015, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o změnu v užívání stavby

„Čerpací stanice PHM, Poličná“ na pozemcích parc. č. 780, 100/77, 100/79, 100/88 v k. ú. Poličná ze stavby dočasné na stavbu trvalou (dále jen stavba).

V podané žalobě žalobce vymezil tyto žalobní body:

1. Z grafické přílohy Územního plánu města Valašské Meziříčí (dále jen ÚP) vyplývá, že plocha DS 125, na níž se čerpací stanice nachází, je upřesněním koridoru veřejně prospěšné stavby pro dopravní infrastrukturu vymezenou Zásadami územního rozvoje Zlínského kraje (dále jen ZÚR), který je vymezen pro silnici nadmístního významu II/150 z obce Kunovice – Poličná v šíři 200 m. Čerpací stanice je umístěna stavebně a polohově tak, že plánovanému přeložení silnice II/150 nebrání, což je potvrzeno projektem vypracovaným společností HBH z roku 1998. Podle žalobce je čerpací stanice umístěna mimo ochranné pásmo a není v místě stanoveném pro vybudování výhledové přeložky silnice II/150, byť se nachází v koridoru. Od roku 1998 je tento záměr (stav v územní dokumentaci) neměnný. Žalobce si pro účely zjištění, jakým způsobem by změnou užívání stavby čerpací stanice mohlo dojít ke komplikaci výstavby obchvatu, nechal vypracovat odborný posudek u Českého vysokého učení technického v Praze, stavební fakulty, katedry silničních staveb a předal jej správnímu orgánu rozhodujícímu v I. stupni. Ze závěrů odborného posudku vyplývá, že stávající objekt nebrání výstavbě přeložky silnice II/150 tak, jak je navržena v projektu společnosti HBH z roku 1998. Žalobce dále zdůraznil, že čerpací stanice pohonných hmot je svým charakterem stavbou určenou pro hlavní využití ploch silniční dopravy (DS), což je podporováno i tím, že v blízkém okolí se čerpací stanice pohonných hmot nenachází. Svým účelem využití tato stavba nepochybně do daného území náleží. Závěr žalovaného, že změna v užívání stavby není v souladu se záměry a cíli územního plánování, je proto nesprávný.

2. Tvzení žalovaného, že sledované území je „rezervováno“ pro budoucí stavbu veřejně prospěšné stavby komunikace, se kterou může, ale nemusí dočasná stavba čerpací stanice kolidovat, je z hlediska vyslovení nesouladu změny stavby s cíli a úkoly územního plánování nepřijatelné, neboť jde pouze o úvahu žalovaného nepodloženou žádným podkladem územně plánovací dokumentace. Žalovaný bez objektivního podkladu učinil závěr, který je založen na blíže neurčené možnosti. Žalovaný rovněž neuvedl, jakým konkrétním způsobem by mohlo dojít ke komplikaci při výstavbě obchvatu, takže jeho závěr je pouze jakýmsi předpokladem, neboť stavebně a svým účelem užívání předmětná stavba do daného území náleží.

3. Žalovaný se nezabýval koordinovaným stanoviskem Městského úřadu Valašské Meziříčí ze dne 10.11.2014, které uvádí, že změna stavby dočasné na trvalou stavbu není v rozporu se zájmy chráněnými zákonem o pozemních komunikacích, ačkoliv jde o jednu z podmínek stanovených v § 126 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v platném znění (dále jen stavební zákon), a proto ji nelze při celkovém hodnocení opomenout.

4. Žalovaný nehodnotil tvrzení žalobce ve vztahu k územně plánovací dokumentaci, a to zejména z toho pohledu, jaký vliv mají na územně plánovací dokumentaci a neposuzoval tak žádost žalobce z hlediska všech jím učiněných tvrzení a důkazů.

Účinky změny v užívání stavby dočasné na stavbu trvalou hodnotí zcela formálně a své rozhodnutí založil na nejasné a blíže neurčené možnosti kolize přeložky silnice II/150, či jejího sjezdu a změny v užívání stavby, ačkoliv měl věrohodný podklad k tomu, že za současného stavu územně plánovací dokumentace ke kolizi nedojde. Tímto podkladem byl nejen odborný posudek předložený žalobcem, ale také projekt společnosti HBH.

5. V těsné blízkosti stavby provozuje společnost AMG - CENTRUM, s.r.o. na vlastních pozemcích stanici technické kontroly Poličná. Pozemky jsou součástí vymezeného koridoru dopravní stavby, přesto rozhodnutím o umístění stavby ze dne 17.9.2013 č.j. MěÚVM 45962/2013 bylo umístění stavby povoleno. Ve vztahu k žalobci měl proto správní orgán postupovat obdobným způsobem.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že projekt společnosti HBH z roku 1998 není závazným dokumentem, jednalo se pomocný podklad pro vypracování územně plánovací dokumentace. Jaké bude konečné řešení stavby komunikace, pro kterou je sledované území chráněno koridorem pro veřejně prospěšnou stavbu, bude zřejmé až na základě územního rozhodnutí pro umístění veřejně prospěšné stavby komunikace. V napadeném rozhodnutí je sice uvedeno, že projekt firmy HBH z roku 1998 a odborný posudek ČVUT Praha jsou podklady pro rozhodování v území, které jsou v tuto chvíli k dispozici, žalovaný však neuvedl, že tyto podklady jsou pro rozhodování v území závazné a vytvářejí pro dané území jakýkoliv způsob regulace. Z projektu HBH není nepochybné, že umístění stavby čerpací stanice nebrání realizaci přeložky či sjezdu z této přeložky. Uvedená studie nekonfliktnost staveb zpochybňuje. Nicméně není směrodatná pro určení, zda je či není změna užívání stavby v kolizi se záměry a cíli územního plánování. Neexistence územního rozhodnutí na stavbu přeložky silnice II/150 je důvodem závěru, k němuž dospěl žalovaný v napadeném rozhodnutí, že existující dočasnou stavbu nelze za daných okolností změnit na stavbu trvalou, aniž by tím byl porušen stavební zákon. Žalobcem předložený odborný posudek ČVUT navazuje na projekt společnosti HBH s tím, že se jedná o podklad pro příslušnou územní dokumentaci. Žalovaný zdůraznil, že projekt sloužil k vypracování územně plánovací dokumentace a pro stanovení koridoru pro veřejně prospěšnou stavbu. Tento projekt není závazný ani jako územní studie a na něj navazující odborný posudek předložený žalobcem nemá žádnou vypovídací hodnotu. Jelikož dosud nebyl vypracován územní plán obce Poličná, je nutno postupovat podle platné územně plánovací dokumentace. Žádost žalobce o změnu užívání stavby byla zamítnuta pro její rozpor s ust. § 90 písm. a) a b) stavebního zákona, tedy pro nesoulad s vydanou územně plánovací dokumentací a pro nesoulad s cíli a úkoly územního plánování a nikoliv z důvodů uvedených v písm. e) téhož ustanovení, a proto nebylo třeba se kladným koordinováním závazným stanoviskem více zabývat. Žalovaný v podrobnostech odkázal na stranu 7 odst. 2 a 3 napadeného rozhodnutí obsahující správní úvahu a má za to, že žalobce tuto argumentaci dostatečně nepochopil. Uvedená část odůvodnění neobsahuje nic rozporného, naopak žalobní bod, který toto namítá je na hranici srozumitelnosti. Žalovaný odkázal také na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 8.10.2014 č.j. 1 As 128/2014-59. Žalovaný zdůraznil, že nepřekročil meze správního uvážení v napadeném rozhodnutí, neboť pro ně nebylo příliš místa, když

žalobcem nebylo prokázáno, že je záměr změny užívání stavby v souladu s územně plánovací dokumentací a s cíli a úkoly územního plánování. Dále žalovaný upřesnil, že zmiňovaným rozhodnutím stavebního úřadu ve věci společnosti AMG – CENTRUM, s.r.o. došlo žalobcem zmiňovaným rozhodnutím k umístění přístavby a nástavby STK Poličná rozšířením parkovacích ploch, přípojky splaškové kanalizace, reklamního pylonu. Nedošlo však ke změně stavby dočasné na stavbu trvalou. Žádost jmenované společnosti na změnu užívání stavby byla zamítnuta. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil:

Na základě žádosti žalobce o souhlas se změnou užívání dočasné stavby na stavbu trvalou zahájil Městský úřad Valašské Meziříčí jako příslušný stavební úřad (dále jen stavební úřad) oznámením ze dne 6.1.2014 řízení a současně nařídil ústní jednání spojené s ohledáním. Krajský úřad Zlínského kraje vyjádřením ze dne 9.1.2014 stavebnímu úřadu sdělil, že jelikož se stavba nachází na území, které je ZÚR vymezeno jako koridor výhledové přeložky pro silnici II/150, nesouhlasí do doby upřesnění trasy se změnou stavby dočasné na stavbu trvalou. Ředitelství silnic Zlínského kraje ve svém stanovisku k žádosti ze dne 27.11.2013 vysloвило nesouhlas se změnou stavby s ohledem na územně plánovací dokumentaci a plánovanou přeložku silnice II/150. Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 17.4.2014 č.j. MěÚVM 24583/2014 byla žádost žalobce o změnu v užívání stavby z doby dočasné na trvalou zamítnuta. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, na jehož základě bylo prvostupňové rozhodnutí zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 8.8.2014 č.j. KUSP 34203/2014UP-Mor a věc byla vrácena stavebnímu úřadu k novému projednání. Dne 15.11.2013 vydal Městský úřad Valašské Meziříčí koordinované souhlasné závazné stanovisko jako správní orgán na úseku vodního hospodářství, odpadového hospodářství a ochrany ZPF. Koordinované závazné stanovisko bylo zrušeno rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 26.9.2014 a věc byla vrácena Městskému úřadu Valašské Meziříčí k novému projednání. Dne 10.11.2014 pod č.j. MěÚVM 61999/2014-510 vydal Městský úřad Valašské Meziříčí nové koordinované závazné stanovisko, v němž za současného odstranění formálních nedostatků setrval na svém předchozím kladném vyjádření. Souhlasné stanovisko vydalo také Povodí Moravy dne 16.10.2014. Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 30.1.2015 č.j. MěÚVM 05710/2015 byla žádost o změnu v užívání stavby zamítnuta. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž zdůraznil souhlasné koordinované stanovisko Městského úřadu Valašské Meziříčí, dále poukázal na předložený znalecký posudek ze dne 4.3.2014, jímž prokazoval, že umístění čerpací stanice nebrání výstavbě přeložky silnice II/150. Žalobce také uvedl, že z odkazu na ÚP a ZÚR nevyplývá, jak konkrétně a v jakém smyslu a který z uvedených cílů či úkolů územního plánování se vztahuje k posouzení změny v užívání stavby dočasné

na trvalou. Stavební úřad neozřejmil, jaké zájmy chráněné stavebním zákonem jsou požadovanou změnou ohroženy a nevypořádal se tak s důvody, pro které byla žádost zamítnuta. O podaném odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného. Součástí správního spisu je odborný posudek vypracovaný dne 4.3.2014 na základě objednávky žalobce ČVUT, fakultou stavební. Dle závěrů tohoto posudku stávající objekt nebrání výstavbě přeložky silnice II/150 tak, jak je navržena v projektu firmy HBH z roku 1998. Napojení – sjezdy ze stavby čerpací stanice na bezejmennou nově navrženou místní komunikaci mohou být komplikované z hlediska výškového řešení v oblasti výjezdu z čerpací stanice. Vhodným návrhem výškového průměru nové místní komunikace je však napojení sjezdu realizovatelné i při zachování stávajícího směrového řešení. Požadavky norem pro napojení sjezdů jsou splněny.

Podle ust. § 126 odst. 3 stavebního zákona změna v užívání stavby musí být v souladu s územně plánovací dokumentací, s cíli a úkoly územního plánování, s obecnými požadavky na výstavbu, s veřejnými zájmy chráněnými tímto zákonem a se zvláštními právními předpisy.

Z citovaného zákonného ustanovení vycházel ve své argumentaci již správní orgán I. stupně (strana 5 a následující prvostupňového rozhodnutí), který dále ve svém rozhodnutí rozvedl, jaké dokumenty tvoří územně plánovací dokumentaci a upřesnil, že podle ZÚR Zlínského kraje ze dne 10.9.2008 je umístěn v koridoru pro dopravní stavby záměr vybudovat výhledovou přeložku silnice II/150. Dále stavební úřad zmínil ÚP sídelního útvaru města Valašské Meziříčí, podle kterého se stavba nachází v zastavitelné ploše vymezené jako plochy silniční dopravy – DS a upřesnil, že plochy DS ve svých podmínkách využití mají určeno hlavní využití: silnice, komunikace, odstavné a parkovací plochy, autobusová nádraží, garáže, čerpací stanice pohonných hmot, areály údržby pozemních komunikací. Stavební úřad dále uvedl, že pozemky, na nichž se stavba nachází, jsou součástí vymezeného koridoru dopravní stavby, která je zařazena mezi veřejně prospěšné stavby s možností vyvlastnění i uplatnění předkupního práva. Na straně 8 svého rozhodnutí stavební úřad shrnul, že vzhledem ke skutečnosti, že jednotlivé územně plánovací dokumentace jsou ve fázi zpracování a projednávání, nelze v současné době odhadnout, zda a jaký vliv bude mít vydaná dokumentace na řízení o změně stavby čerpací stanice ze stavby dočasné na stavbu trvalou. Lze však předpokládat, že v souladu s aktuálním zněním stavebního zákona dojde i k řešení problematiky předkupního práva. Změna funkčního vymezení ploch dané lokality se nepředpokládá. Na základě uvedeného pak stavební úřad shrnul, že nemá jinou možnost, než žádost žalobce zamítnout, když změna v užívání není v souladu s požadavky § 126 odst. 3 stavebního zákona.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí ve vypořádání se s námitkami žalobce (strana 6 – 7 napadeného rozhodnutí) konstatoval, že stavební úřad dostatečně podrobně a přesvědčivě odůvodnil, že změna užívání stavby nesplňuje podmínku souladu s územně plánovací dokumentací a cíli a úkoly územního plánování. Dále citoval rozsudek NSS ze dne 8.10.2014 č.j. 1 As 128/2014-59. Rovněž uvedl, že stavba je umístěna v ploše DS 125, tj. ploše silniční dopravy v části přestavby

(obchvatu) silnice II/150. Plocha je upřesněním koridoru veřejně prospěšné stavby. Prioritním záměrem je proto umístění silnice II/150. Čerpací stanice by svým umístěním v ploše silniční dopravy mohla zkomplikovat výstavbu obchvatu. Dále žalovaný uvedl, že z podkladů pro rozhodování v území jsou v současné době k dispozici projekt firmy HBH z roku 1998 a odborný posudek z března 2014. Z těchto podkladů nelze zkomplikování výstavby obchvatu jednoznačně vyloučit. Ze závěru posouzení vyplývá, že stavba nebrání ve výstavbě přeložky silnice II/150 tak, jak je navržena v projektu HBH, ale současně konstatuje, že napojení stavby na bezejmennou nově navrženou komunikaci může být komplikované z hlediska výškového řešení v oblasti výjezdu z čerpací stanice. Na základě uvedeného učinil žalovaný závěr, že není žádoucí do doby realizace obchvatu silnice II/150 měnit užívání stavby dočasné na stavbu trvalou. Změnu je možno provést až po vybudování přestavby silnice II/150, čemuž odpovídají i podmínky pro využití ploch s rozdílným způsobem využití, které pro plochy DS udávají jako hlavní využití silnice, komunikace, odstavné a parkovací plochy, autobusová nádraží, garáže, čerpací stanice pohonných hmot a areály údržby pozemních komunikací, a to tak, že minimálně 75 % musí sloužit pro hlavní využití. Na základě uvedeného nelze podle žalovaného konstatovat, že změna účelu užívání je v souladu s územním plánem a současně v souladu se záměry a cíli územního plánování, když území je rezervováno pro stavbu budoucí veřejně prospěšné stavby, s níž může, ale nemusí stavba kolidovat. Závěrem žalovaný shrnul, že změna užívání stavby není v souladu s ust. § 126 odst. 3 stavebního zákona.

Krajský soud má za to, že žalobní body vymezené v podané žalobě a specifikované na straně 2 - 3 tohoto rozsudku se vzájemně obsahově prolínají, a proto se s nimi vypořádal komplexně následujícím uvážením:

Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané, že žalobcem požadovaná změna v užívání stavby spočívala ve změně charakteru stavby z hlediska doby jejího trvání, a to ze stavby dočasné na stavbu trvalou. Krajský soud má za to, že samotné podstatě požadované změny v užívání stavby nebyla správními orgány obou stupňů věnována dostatečná pozornost. Ani jeden z nich nezohlednil existenci stavby již v době vydání ZÚR vymezujících mimo jiné zmiňovaný koridor určený k vybudování přeložky silnice II/150. Žádný ze správních orgánů nevyhodnotil ani to, v čem konkrétně spočívá nesoulad s územně plánovací dokumentací, jestliže stavba, která již existuje jako stavba dočasná, bude změněna ve stavbu trvalou, jaký nesoulad to způsobí, pokud jde o cíle a úkoly územního plánování. Lze přisvědčit žalobci, že účinky změny v užívání stavby z hlediska § 126 odst. 3 byly správními orgány vyhodnoceny velmi formálně a nekonkrétně, na základě hypotetických pochybností.

Správní orgány jsou povinny při svém rozhodování vycházet ze skutkového a právního stavu, který zde existuje ke dni vydání rozhodnutí. Je pravdou, že ZÚR Zlínského kraje, jakož i ÚP Valašského Meziříčí vymezují shora zmiňovaný koridor, jež má sloužit k realizaci veřejně prospěšné stavby. Na druhé straně však obsahem správního spisu bylo prokázáno, že doposud nebylo řízení o umístění stavby přeložky silnice II/150 zahájeno. Správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích

argumentovaly podmínkami využití ploch DS, kdy mezi hlavní využití spadá rovněž umístění čerpacích stanic pohonných hmot. Názor žalobce, že dotčená stavba svou povahou do zmiňované plochy DS patří, je tedy správný a opodstatněný. Správní orgány obou stupňů, ačkoliv podmínkami využití ploch DS argumentovaly, k této skutečnosti nezaujaly žádné stanovisko. Už z tohoto pohledu je jejich úvaha o nesouladu stavby s územně plánovací dokumentací nepřezkoumatelná. Oba správní orgány také zmínily možnost vyvlastnění, či předkupního práva, aniž by však tuto eventualitu ve svých úvahách zohlednily.

Na základě již uvedeného má krajský soud za neakceptovatelný závěr žalovaného učiněný na straně 6 napadeného rozhodnutí, že stavební úřad dostatečně podrobně a přesvědčivě odůvodnil, že změna užívání stavby nesplňuje podmínku souladu s územně plánovací dokumentací a cíli a úkoly územního plánování. Absenci shora vymezených aspektů správní úvahy neodstranil ani žalovaný v napadeném rozhodnutí. Následující citace judikátu NSS sp. zn. 1 As 128/2014 (str. 6 napadeného rozhodnutí) vyznívá velmi nepřiléhavě, když se vztahuje k soukromoprávním hlediskům posouzení dalšího užívání stavby. V následující části odůvodnění napadeného rozhodnutí (strana 6, poslední odstavec) žalovaný dílčím způsobem vyhodnocuje předložený odborný posudek k posouzení připojení objektu stavby z hlediska výstavby plánované přeložky silnice II/150, a to tak, že vyhodnocení vyznívá částečně účelově, když žalovaný uzavírá, že napojení stanice na místní komunikaci může být komplikované z hlediska výškového řešení v oblasti výjezdu z čerpací stanice, z čehož dovozuje, že není žádoucí měnit užívání stavby do doby realizace přeložky. Žalovaný však již nezmínil, že závěr označeného posudku vyznívá tak, že sice může nastat zmiňovaná komplikace, ale přesto je řešení výjezdu realizovatelné. Soud připomíná, že vyhodnocení podkladu rozhodnutí musí být správním orgánem provedeno objektivně a uceleně, a nikoliv pouze v rozsahu, který správnímu orgánu vyhovuje. V další části své argumentace zmínil žalovaný hlavní využití ploch DS tak, jak je vymezeno v ÚP, včetně využití umístění čerpacích stanic pohonných hmot. Rovněž zdůraznil, že plochy DS musí sloužit pro hlavní využití minimálně ze 75 %. Tato konstatace bez dalšího vyznívá rozporuplně s následujícím závěrem o rozporu stavby s ÚPD a cíli a úkoly územního plánování ve smyslu ust. § 126 odst. 3 stavebního zákona, když umístění stavby s ohledem na její využití je s územním plánem v souladu. Ze všech nastíněných hledisek vyznívá napadené rozhodnutí nepřesvědčivě a je zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti. Funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost i zákonnost vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 23.7.2009 č.j. 9 As 71/2008-109). S ohledem na učiněné právní závěry shledal krajský soud nadbytečným zabývat se žalobními body týkajícími se koordinovaného stanoviska MěÚ Valašské Meziříčí a existence stavby stavebníka AMG – CENTRUM s.r.o..

Na základě shora uvedené argumentace krajský soud shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.]. Současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným soudem (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalobci vznikly s tímto řízením náklady zaplacením soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč a dále v souvislosti s právním zastoupením, a to za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč a dvakrát režijní paušál po 300,- Kč [§ ust. § 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění]. Náklady za právní zastoupení tak činí 6.800,- Kč. Celková částka náhrady nákladů řízení činí 9.800,- Kč.

Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (ust. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159 a § 168 o.s.ř.). Podle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř. za použití ust. § 64 s.ř.s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokátky, která žalobce v řízení zastupovala.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 6. dubna 2017

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu